Tudor NEDELCEA
Universitatea din Craiova
(România)

MARIN SORESCU ŞI SECURITATEA

Marin Sorescu and the security

Abstract: The author of this study broaches a particularly interesting and delicate subject: the relation between the writer Marin Sorescu and the prior Decembrist revolution's security, which was a much debated issue in the Romanian journalism form the period after December 1989. Analysing different studies, articles, archive documents, testimonies etc., the author reaches a trenchant conclusion: M. Sorescu was not a security informer or even obedient to it, he did not cooperate nowise with it, on the contrary he was in its sight, was a victim. The censorship or even the forbidding of some theater pieces, of poetic creations, subsequently reunited in a volume titled "Poezii alese de cenzură" (1991) demonstrates that the writer was an inconvenient character for the totalitarian regime.

Key words: Informer, censorship, totalitarian regime, dissident, free thinking, resignation, communist nomenclature, psychological terror, harmful role, political interpretive content.

Rezumat: Autorul studiului ia în discuție un subiect deosebit de interesant şi delicat: relația scriitorului Marin Sorescu cu securitatea antedecembristă, aceasta fiind o problemă mult discutată în publicistica românească de după decembrie 1989. În baza analizei unor studii, articole, documente de arhivă, mărturii etc. autorul ajunge la o concluzie tranşantă: M. Sorescu nu a fost informator al securității sau chiar obedient față de aceasta, nu a colaborat cu ea în niciun fel, dimpotrivă a fost în vizorul ei, a fost o victimă a acesteia. Scriitorul a fost un personaj incomod pentru regimul totalitar, dovadă grăitoare fiind cenzurarea sau chiar interzicerea unor piese de teatru, a unor creații poetice, reunite ulterior într-un volum intitulat „Poezii alese de cenzură" (1991).

Cuvinte-cheie: Informator, cenzură, regim totalitar, disident, gândire liberă, resemnare, nomenclatură comunistă, teroare psihologică, rol nociv, conținut interpretabil politic.

Marin Sorescu a fost un scriitor de geniu, frecventând toate genurile literare, chiar şi pictura, şi tot aşa a intrat în eternitate. A călătorit mult, a tradus mult şi a fost tradus fără să fie informator sau chiar obedient față de securitatea antedecembristă. A fost incomod pentru regimul totalitar, dovada grăitoare fiind cenzura sau interzicerea unor piese de teatru. („*Există nervi*?", de pildă), a unor poezii, strânse de Dan Zamfirescu

BDD-A27857 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

în vol. *Poezii alese de cenzură* (1991). I s-a reproşat că n-a fost disident (?), deşi n-a scris nimic omagial, chiar a lăsat să se înţeleagă că, dat fiind călătoriile sale literare peste hotare, ar fi fost tolerat sau chiar a colaborat cu securitatea comunistă.

În acest sens, în 2003, Oana Cătălina Popescu tipăreşte un studiu, *Marin Sorescu. Vinovat fără vină* (Iaşi, Princeps Edit), în care face lumină în acest caz: „Ar fi putut un Om şi un Scriitor ca Sorescu, cu o gândire atât de liberă să accepte aşa ceva?! Dar, să luăm la întâmplare: ar fi acceptat Sorescu proprietatea colectivă, în detrimentul democraţiei, şi totalitarismul – în detrimentul unui sistem liberal?! Le-ar fi ACCEPTAT?! Nu spunem că s-a supus, asta am făcut-o cu toţii (cu profundă resemnare sau revoltă!), dar le-ar fi acceptat şi ar fi fost de acord să le susţină fie şi indirect?!”

Coroborând şi cu declaraţiile lui Cornel Burtică, fostul secretar al CC al PCR cu probleme de propagandă, care s-a remarcat prin multe aprobări (apariţii de cărţi şi articole literare interzise anterior de cenzură), îndepărtat treptat de N. Ceauşescu din nomenclatura comunistă, autoarea trage o concluzie tranşantă: „Marin Sorescu – victimă a securităţii!” La această concluzie ajunge şi prin citarea lui George Sorescu, fratele său mai mare, care consideră includerea şi hărţuirea lui Marin Sorescu pentru meditaţia transcendentală o „teroare psihologică”, un „cataclism ideologic şi moral” (G. Sorescu, *Marin Sorescu în corespondenţă*, Slatina, Edit. Alutus, 2001).

Oana Cătălina Popescu demonstrează caracterul esopic al unor poezii, precum *Darul* sau *Nevermore*, dar, mai ales parodiile *Vrejul de pe gard* şi *Unui poet*, vizând poezia *Mărul de lângă drum* a lui Mihai Beniuc şi *Şoricelul cherchelit.* Explicit este însă Marin Sorescu în poemul *Maratonist*, publicat postum în „Literatorul” (nr. 5-7, 1998). Marin Sorescu îşi povesteşte, esopic, propria-i viaţă. El, scriitorul, maratonistul la „patruzeci de ani de dictatură” este învins pe linia de sosire de „puşlamalele (care) jucau ţintar,/ Aproape de linia de sosire,/ Ascunşi după cotitură, într-un boschet,/ Cu şprităche în nas”, puşlamale, care (vai!) „Sunt purtaţi pe sus de mulţimea în delir,/ Aplaudaţi, decoraţi, recompensaţi – făcuţi ambasadori”. Tristă, extrem de tristă şi amăruie constatare într-o epocă de nesfârşită tranziţie morală. (Un important personaj politic vorbea de un concept „original”: posttranziţie). „O parabolă tristă – caracterizează Eugen Simion acest poem – şi o ieşire admirabilă, prin creaţie, din farsa istoriei. Sorescu a trăit-o şi tot el a scris-o O victorie postumă a creatorului maratonist în faţa «puşlamalelor» care i-au luat-o mereu înainte”. În cererea sa de demisie din Uniunea Scriitorilor din România, publicată în „Adevărul” nr. 350 din 5 martie 1991, p. 1, genialul scriitor scria: „E drept, n-am făcut şcoală de disidenţi de câteva luni, care să-mi dea acum un noian de drepturi. Disidenţa mea a început cu vreo 23 de ani în urmă şi se află în cărţile mele”. Şi în încheierea cererii sale de demisie, maratonistul Marin Sorescu afirma un adevăr pe atât de simplu, pe cât de „simplu” a fost el însuşi: „A fi scriitor pur şi simplu îmi este de ajuns”. (Vol. Cartea, a câta putere în stat?, ediţie îngrijită de Tudor Nedelcea, Craiova, Fundaţia „Scrisul Românesc”, 1999, p. 8-9).

Marin Sorescu nu a colaborat cu securitatea în niciun fel, dimpotrivă, era în vizorul ei, urmărit îndeaproape, cum dovedesc notele din vol. *Cartea albă a securităţii* (Bucureşti, Editura Presa Românească, 1996).

BDD-A27857 © 2018 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

O primă notă datează din mai 1979, colonelul de securitate bucureşteană informând Securitatea doljeană că Marin Sorescu „este lucrat pentru relaţii suspecte cu cetăţeni străini şi cu unele elemente din emigraţie”. Iată această notă în întregime:

„I.M.B. Securitate
Strict secret
Mai 1979
Către Inspectoratul judeţean Dolj, Securitate

La radiograma dv. nr. 105/CP/ 0024203, din 16 aprilie 1979, vă comunicăm că numitul Sorescu Marin, fiul lui Ştefan şi Nicoleta, născut la 19 februarie 1936 în comuna Bulzeşti, judeţul Dolj, redactor şef la revista Ramuri, *este lucrat pentru relaţii suspecte cu cetăţeni străini şi cu unele elemente din emigraţie. De către noi a fost avizată pozitiv cererea sa de plecare în Italia, Olanda, Franţa, Spania, în interes de serviciu. Având în vedere că cel în cauză este redactor-şef al revistei* Ramuri*, rugăm să ne sprijiniţi, prin reţeaua informativă şi celelalte mijloace de care dispuneţi la locul său de muncă, pentru clarificarea următoarelor aspecte: dacă are contacte cu cetăţeni străini şi natura acestora; atitudinea politică pe care o adoptă în cadrul redacţiei revistei; dacă la revista* Ramuri *au fost în vizită scriitori sau ziarişti din alte ţări şi ce aspecte pe linie informativă au rezultat: atmosfera de lucru în cadrul redacţiei revistei (eventuale nemulţumiri cauzate de modul cum redactorul şef îşi îndeplineşte atribuţiile de serviciu). Orice aspecte legate de activitatea profesională sau de natură personală, privindu-l pe Sorescu Marin, care ar putea fi exploatate în urmărirea sa informativă.*

Şeful serviciului,
Colonel Georgescu Ioan
A.S.R.I. Fond „D”, dosar nr. 11 119, vol. 7, f. 324-325”.

Fireşte, domnul colonel a avut parte de informaţii numeroase şi complete (dar şi exacte!?) privind „atmosfera de lucru în cadrul revistei (eventuale nemulţumiri cauzate de modul cum redactorul-şef îşi îndeplineşte atribuţiile de serviciu)”. Aceste „nemulţumiri” au explodat în anii de libertate, în 1991, când redactorii „Ramurilor” l-au recuzat tocmai pentru aceste „aspecte legate de activitatea profesională sau de natură personală”.

Între altele, Marin Sorescu este acuzat, la 26 februarie 1986, şi de încadrarea la revista „Ramuri” a lui Gabriel Chifu (căruia i s-a deschis un dosar de urmărire informativă), încadrare datorată „intervenţiilor şi relaţiilor neprincipiale ale redactorului-şef [Marin Sorescu], încălcându-se astfel o hotărâre de partid în acest sens” (D 10962, vol. 12, f. 216).

Alt document vizează o altă acuzaţie şi „vină” postdecembristă a lui Sorescu: de a-i huli pe marii noştri scriitori din exil (Emil Cioran, Mircea Eliade etc.). Dar acest document oficial al securităţii demonstrează rolul nociv al Monicăi Lovinescu şi Virgil Ierunca în rândul diasporei române:

„Strict secret
Septembrie 1982

BDD-A27857 © 2018 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

Notă

Cu ocazia unei călătorii efectuate în Franța, o sursă a unității noastre a vizitat pe Mircea Eliade la reşedința sa din Paris. În cadrul discuțiilor purtate, acesta îşi exprima regretul că acum ar fi la «index» în România, nefiind agreat de oficialități, motiv pentru care, din primăvara acestui an, lucrările lui nu au mai fost publicate. Nu a dat explicații asupra cauzelor ce au determinat adoptarea acestei atitudini. Pe parcursul mai multor ore, cât a durat întâlnirea, nu a făcut afirmații ostile în ce priveşte politica partidului şi statului nostru. S-a arătat un foarte bun cunoscător al literaturii contemporane din R.S. România, literatură pe care o apreciază prin prisma specialistului, fără interpretări de natură politică. A afirmat că se află în exil datorită unor accidente biografice, dar rămâne toată viața legat de limba şi meleagurile natale. Îşi exprimă convingerea că cei care încearcă să-şi schimbe limba îşi pervertesc gândirea, deoarece noua situație impune acest lucru. S-a interesat de unii scriitori din țară (Ioan Alexandru, Marin Sorescu), susținând că a intervenit pentru prozatorul Ştefan Bănulescu să i se acorde o bursă în R. F. Germania, pe timp de un an de zile. Nu şi-a exprimat intenția de a vizita România şi nici sursa nu a abordat acest subiect, deoarece priveşte cu suspiciune persoanele care pun în discuție această temă. Este foarte sensibil la ecoul ce-l au în rândul cititorilor lucrările sale literare, mai mult chiar decât opera ştiințifică. Tot cu acest prilej, informatorul a constatat că Mircea Eliade este «păzit cu străşnicie» de familia Ierunca şi Monica Lovinescu, singurele lui surse de informare despre problemele din țară sunt persoanele respective. De altfel, în această vară, Monica Lovinescu i-a însoțit pe soții Eliade în vacanța ce au petrecut-o în sudul Franței, pentru refacerea sănătății doamnei Eliade, care tocmai ieşise din spital. Mircea Eliade este caracterizat de majoritatea românilor din emigrație ca un egocentric, care nu se ocupă de nimic altceva decât de persoana lui şi de scris; se pare că este resentimentul împotriva omului care nu s-a angajat în meschinele lor probleme şi conflicte. Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca nu-i pot ierta faptul că a acceptat să fie publicată opera sa în România, motiv pentru care îl critică în discuțiile purtate cu alți interlocutori.

A.S.R.I., Fond „D", dosar nr. 11 180, vol. 11, f. 141".

Nu scapă vizorului securității nici reputatul scriitor D. R. Popescu, preşedintele Uniunii Scriitorilor din România, apărătorul lui Marin Sorescu:

„[...] Astfel, Dumitru Radu Popescu se foloseşte de sprijinul direct al Asociațiilor Scriitorilor din țară. Marin Sorescu speră să candideze la preşedinție şi, în acest scop, intenționează să se asocieze cu grupul de la România literară, *dar are şanse mici, fiind compromis din cauza aderării la* Meditația transcendentală. *De aceea, grupul de la* România literară *îl preferă pe Ion Brad, care este susținut şi de Ion Ursu (personalitate politică din preajma Cabinetului 2). George Bălăiță, un alt posibil candidat dintre* centrişti, *care ar putea fi utilizat numai în cazul dezafectării lui Ion Brad, mizează pe ideea că şi el* este bine văzut de partid [...].

Căpitan Creța Stana

A.S.R.I., Fond „D", dosar nr. 10 966, vol. 22, f. 16-24".

BDD-A27857 © 2018 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

Un fapt foarte curios: nici scriitorii care semnează în volumele omagiale nu scapă vigilenței securiste:

„Printre autorii ce semnează în volumele omagiale se numără şi oameni de artă şi cultură cunoscuți cu antecedente politice sau penale ori cu unele atitudini negative, dar care au prezentat lucrări cu conținut corespunzător (Alexandru Balaci şi Alexandru Andriţoiu, foşti membri F.D.C., Ştefan Pascu şi Cornel Brudaşcu din Cluj, foşti condamnați, Adrian Păunescu, Marin Sorescu, Daniela Crăsnaru şi Szasz János din Bucureşti, Radu Mareş, Grigore Zanc, Miko Erwin şi Letay Lajos din Cluj şi alții, semnalați cu unele probleme de componența organelor de securitate).

A.S.R.I., Fond „D", dosar nr. 10 966, vol. 27, f. 31-32. Fişa 438".

Un conclav scriitoricesc din locuința lui Mircea Dinescu este descris cu lux de amănunte într-un document din *Cartea albă a securității*, dovadă indiscutabilă că şi printre aceşti scriitori erau informatori fideli:

„În jurul orelor 17,40 în cameră sunt semnalați Mircea Dinescu, Dan Deşliu, Aurel Dragoş Munteanu, Alexandru Paleologu. Dinescu face referire la o discuție avută cu Mihadaş, care s-a plâns de faptul că a fost împiedicat să participe la un congres internațional. Enunță apoi numele unor scriitori: Munteanu, Bogza, Macovescu, Méliusz, fiind întrerupt de Deşliu, care spune că la Macovescu să nu se ducă, deoarece este lipsit de curaj. Dinescu reia, îi enumeră pe Dan Laurențiu, Paul Georgescu, Wald, Ianoşi, Mălăncioiu, Marin Sorescu, Marin Mincu. Deşliu este de părere că Mălăncioiu n-o să vrea din cauză că n-a fost băgată în inițierea acțiunii. De asemenea, se opune şi la numele Marin Sorescu. Dinescu susține că Sorescu i-a spus şi lui, şi lui Pleşu, că securitatea intenționează să-l omoare. Despre Marin Mincu arată că acesta a ținut un discurs cumplit în şedința de partid, a acuzat partidul că vrea să le omoare părinții. Deşliu a apreciat că Sorescu se teme pentru persoana sa, la care Dinescu a explicat că Sorescu «vrea să fie omorât de Securitate, deoarece vrea să ia premiul Nobel». Dinescu l-a menționat şi pe Dan Hăulică; a concluzionat că, în total, vor fi peste 20 de persoane şi, după el, nici nu trebuie mai multe. Deşliu a afirmat că ar fi bine să fie vreo douăzeci şi cinci de persoane.

În cameră intră Maşa Dinescu, care consultă musafirii ce vor să servească, ceai sau cafea. După ce aceştia îşi precizează preferințele, Deşliu îl întreabă pe Dinescu dacă a anunțat pe cei ce trebuiau să vină. Dinescu i-a anunțat, Paler şi Gabriel Dimisianu vor veni împreună, după orele 18.00, deoarece la 17.30 o aşteaptă pe Geta la gară. Maşa a afirmat că poate veni şi Geta, dar Dinescu şi Deşliu au răspuns că nu vine, deoarece este necăjită, tatăl ei este grav bolnav. [...]"

În buletinul contrainformativ (nr. 20 din 7 iulie 1967) se menționează o nouă tactică privind emigranții români de la Paris: sunt îndemnați să nu mai rămână în exil, ci să se întoarcă în țară „pentru a combate influența partidului asupra vieții artistice şi literare" Marin Sorescu, urmărit de Direcția I-a, trezeşte suspiciunea unor scriitori români stabiliți în Franța: „Cu ocazia unui interviu acordat de Sorescu Marin postului de radio Deutsche Welle din Köln, Virgil Ierunca şi Paul Barbăneagră au afirmat că au rămas surprinşi de poziția antimarxistă a poetului român" (D, 11 119, vol. 7, f. 336).

BDD-A27857 © 2018 Academia de Ştiințe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

Meditația transcendentală rămâne, în continuare, o nebuloasă, aflată în obiectivul securității statului. Andrei Pleşu, implicat în această mişcare şi sancționat ca atare, are o opinie autorizată.

„Problema Mişcării transcendentale ar fi fost organizată special pentru a fi înlăturați nişte intelectuali. Ar fi aflat în urmă cu trei luni că s-au întocmit liste cu intelectualii indezirabili şi se caută un pretext ca să fie înlăturați. În ce-l priveşte, motivul l-ar constitui unele dintre articolele sale ce au făcut vâlvă, despre care s-a vorbit şi la postul de radio Europa liberă...Apreciază că măsurile sancționatorii s-ar lua pe baza unui ordin, care se execută dincolo de orice legalitate şi de orice cod juridic".

Considerațiile lui Andrei Pleşu despre implicarea lui Marin Sorescu sunt relatate ca atare de informatorul omniprezent. Autorul *Matcăi* era convins că „totul se va rezolva cu bine. În acelaşi timp, îşi exprimă supărarea în legătură cu faptul că i se scot cărțile din biblioteci, se rup filele din manualele şcolare care cuprind poeziile sale şi afirmă, în acest context, că altul, în locul lui, ar fi intrat în panică şi ar fi făcut scandal. El mai precizează că nu-i place să facă demersuri în apărarea sa, să se milogească, când ştie că nu este vinovat".

Andrei Pleşu relatează un fapt mai puțin uzitat în lumea scriitoricească şi, anume, constituirea unui grup întru apărarea lui Sorescu: „Octavian Paler, Eugen Simion, Vasile Băran l-au rugat pe Adrian Păunescu să-l ajute pe Marin Sorescu, care se află într-o situație dificilă". Toți aceşti scriitori menționați de Andrei Pleşu au avut conştiință civică şi curaj, fiind alături de Marin Sorescu.

Şi, într-adevăr, aşa cum am mai scris, Adrian Păunescu s-a implicat direct în apărarea valorilor literaturii române (vezi vizita sa, împreună cu Marin Preda, la şeful statului spre a-l convinge să nu reintroducă realismul socialist), dar mai cu seamă a unor confrați, scriitori sau ziarişti de altă etnie.

Într-un document din 22 mai 1982 se atestă că Adrian Păunescu, în calitate de redactor-şef al revistei „Flacăra" şi al Cenaclului omonim, s-a implicat plenar şi cu rezultate în salvarea scriitorului bulzeştean: *„Despre Marin Sorescu, Adrian Păunescu a afirmat că a telefonat, a vorbit în toate părțile în sprijinul lui şi l-a dat în toate spectacolele cenaclului* Flacăra *din ultimele două săptămâni, în ciuda interdicției, întrucât poezia română este de neconceput fără el (actorul Mihai Stan confirmă că Adrian Păunescu i-a solicitat să recite în cenaclu poezii de Marin Sorescu şi apreciază că a fost un gest extraordinar din partea acestuia, care a fost primit cu aplauze din partea publicului). Adrian Păunescu menționează că, în cadrul spectacolului cenaclului de la Craiova, la întrebarea unui spectator dacă Marin Sorescu face parte dintr-o sectă, i-ar fi răspuns: mi-ar părea rău să fie aşa, însă eu ştiu că face parte din elita poeziei române. Sus-numitul, referindu-se la cazul lui Marin Sorescu, consideră că viața omului nu este ultima acțiune, ci o seamă de acțiuni şi că, chiar dacă a greşit, această greşeală trebuie scăzută din marile lui merite, opinie pe care intenționează să o prezinte secretarului general al partidului. Abordând în general problema* Meditației transcendentale, *Adrian Păunescu apreciază că, dacă, într-*

BDD-A27857 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

adevăr, chestiunea a fost o escamotare a unei oficine de spionaj, cei care au inițiat-o au făcut-o intuind şi consecințele pe care le resimțim noi, şi anume eliminarea unei părți a intelectualității. Adrian Păunescu a scris şi o poezie în apărarea lui Marin Sorescu, pe care o citeşte persoanelor din anturajul său. De menționat că mai mulți oameni de artă şi cultură consideră măsurile luate, şi care se preconizează şi asupra lui Andrei Pleşu şi Marin Sorescu, ca fiind exagerate, îşi exprimă solidaritatea cu ei şi nutresc speranța că, după o scurtă perioadă de timp, se va reveni asupra lor" (D 11 119, vol. 9, f. 42-44).

Interesant şi curios în acelaşi timp este raportul cpt. Vasile Măirean de închidere a dosarului „Soare" (Marin Sorescu):

„IMB
SECURITATE
Strict secret *29 ianuarie 1981*

RAPORT CU PROPUNERI DE ÎNCHIDERE
A DOSARULUI „SOARE"
Vizite peste hotare

Dosarul „Soare" a fost deschis la data de 23 februarie 1979, cu aprobarea organelor P.C.R., numitului Sorescu Marin, fiul lui Ştefan şi Nicoleta, născut la 19 februarie 1936, în comuna Bulzeşti, redactor-şef la revista Ramuri*, domiciliat în Bucureşti, str. Grigore Alexandrescu nr. 43. Cel în cauză era semnalat că întreține relații cu numita Gabany Anelise, redactor la secția documentare a postului de radio* Europa liberă*, căreia i-ar furniza informații despre mediul literar din țara noastră.*

În urma verificărilor întreprinse, conform planului de măsuri aprobat, au rezultat următoarele aspecte: a efectuat o serie de călătorii în străinătate, cu ocazia unor festivaluri de poezie sau în scop editorial, participând la activitățile organizate de ambasadele noastre şi adoptând o poziție politică corespunzătoare. De asemenea, în cursul acestor călătorii a luat contact cu o serie de personalități culturale din țările respective, cărora, din informațiile pe câte le deținem, rezultă că le-a prezentat în mod corespunzător viața culturală din țara noastră. Nu a mai semnalat a fi luat contact cu Gabany Anelise sau alți redactori ori emisari ai postului de radio Europa liberă*, nici în exterior, nici în țară. Datorită poziției pe care o are în mediul literar, Marin Sorescu a fost în mod frecvent invitat la acțiunile organizate de ambasadele străine din Bucureşti, unde a întâlnit o serie de diplomați şi cetățeni străini, cu care a purtat discuții privind viața culturală din țara noastră, fără însă a depăşi cadrul firesc al problemelor.*

Activitatea profesională

În activitatea profesională a lui Marin Sorescu s-au desprins două aspecte deosebite: în primul rând, ca redactor-şef al revistei Ramuri, a inițiat şi condus o serie de campanii în această revistă, împotriva unor scriitori aflați în gruparea literară adversară celei din care face parte el: Eugen Barbu, Mihai Ungheanu, Corneliu Vadim Tudor,

BDD-A27857 © 2018 Academia de Științe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)

şi pentru sprijinirea altora din propria grupare: Dan Hăulică etc. În această ordine de idei, în mediul literar se constată că paralelismul dintre aceste atacuri şi emisiunile literare ale postului de radio Europa liberă*, al căror conţinut şi ţinte sunt asemănătoare, nu este o coincidenţă întâmplătoare. În al doilea rând, piesele sale de teatru sunt comentate ca având un conţinut interpretabil din punct de vedere politic, datorită unor replici care ar viza aspecte prezente. Cu aceste probleme au fost informate organele de partid, la data de 20 aprilie 1980.*

Întrucât după această informare, până în prezent, în activitatea lui Marin Sorescu nu au mai apărut probleme deosebite, propunem: a se aproba închiderea dosarului „Soare" şi clasarea materialelor.

Căpitan Măirean Vasile

(ASRI, Fond „D", dosar nr. 11 119, vol. 7, f. 326-327).

A fost, în opinia noastră, doar o propunere; dosarul de urmărire informativă a continuat până la sfârşitul vieţii sale. Alţii l-ar vrea continuat şi post-mortem; atât de mult sunt deranjaţi şi azi unii scriitori submediocri de perenitatea creaţiei soresciene.

BDD-A27857 © 2018 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 09:22:16 UTC)